

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Вълшебникът от Оз: Лъвът става крал на зверовете (21/24)

След като слязоха от порцелановата стена, пътниците се намериха в неприятна страна, пълна с мочурица и блата и покрита с висока, чиста трева. Беше трудно да се ходи без да паднеш в кални дупки, защото тревата беше така гъста, че ги криеше от поглед. Обаче внимателно избирайки откъде да минат, те безопасно стигнаха твърда земя. Но тук страната изглеждаше по-дива отвсякога и след дълга и уморителна разходка през храсталаците те влязоха в друга гора, където дърветата бяха по-големи и по-стари, отколкото някога са виждали.

- Тази гора е очарователна - обяви Лъвът, който се оглеждаше с радост. - Никога не съм виждал по-красиво място.

- Изглежда мрачно - каза Плашилото.

- Ни най-малко - отговори Лъвът. - Бих искал да живея тук през целия си живот. Вижте колко меки са сухите листа под краката ви и колко богат и зелен е мъхът, който се захваща за тези стари дървета. Със сигурност един див звяр не би могъл и да си мечтае за по-приятен дом.

- Вероятно има диви зверове в гората сега - каза Дороти.

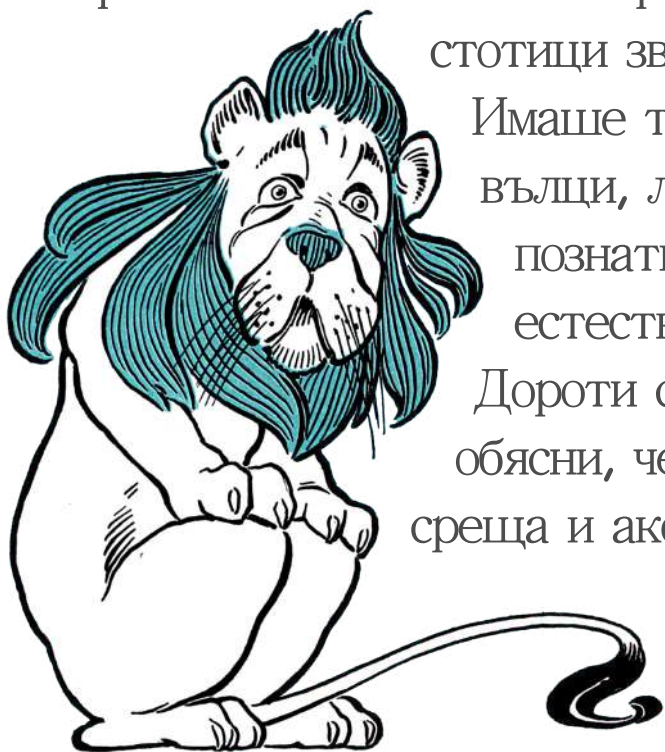
- Предполагам, че има - отвърна Лъвът, - но не ги виждам наоколо.

Те се разходиха през гората, докато не се стъмни прекалено, за да продължат. Дороти, Тото и Лъвът си легнаха да спят, докато Дърварят и Плашилото продължиха да ги пазят, както обикновено.

Когато дойде утрото, те пак тръгнаха. Преди да са стигнали много далеч, чуха ниско буботене, сякаш ръмжаха много диви животни. Тото изскимтя леко, но никой от другите не беше уплашен и продължиха по добре утъпканата пътека, докато не стигнаха до открито

място в гората, където се бяха събрали стотици зверове от всякакъв вид.

Имаше тигри, слонове, мечки, вълци, лисици и всички останали, познати от историята на естествознанието, и за момент Дороти се уплаши. Но Лъвът обясни, че животните си правеха среща и ако се съди по тяхното ръмжене, имаха големи неприятности.

След като заговори, няколко от зверовете го видяха и веднага огромната сбирка

притихна като с магия. Най-големият от тигрите отиде при Лъва и се поклони, казвайки:

- Добре дошъл, О, Крал на зверовете! Дошъл сте в добро време, за да се преборите с нашия враг и пак да донесете мир на всички животни в гората.

- Какви са вашите неприятности? - попита Лъвът тихо.

- В опасност сме - отговори тигърът, - от свиреп враг, който наскоро дойде в тази гора. Той е най-грамадното чудовище като огромен паяк с тяло голямо като на слон и крака дълги като дънер на дърво. Има осем такива дълги крака и когато чудовището лази през гората, сграбчва някое животно за крака и го влачи към устата си, изяждайки го, както паяк яде муха. Никой от нас не е в безопасност, докато това свирепо създание е живо и сме свикали среща, за да решим как да се погрижим за себе си, когато дойдохте сред нас.

Лъвът помисли за миг.

- Има ли други лъвове в тази гора? - попита той.

- Не; преди имаше, но чудовището изяде всичките. И освен това не бяха толкова големи и смели като вас.

- Ако довърша врага ви, ще ми се кланяте ли и ще ми се подчинявате ли като Крал на гората? - попита Лъвът.

- Ще го направим с удоволствие - отвърна тигърът и всички други зверове изреваха силно:

- Ще го направим!

- Къде е този ваш огромен паяк сега? - попита Лъвът.

- Ей там, сред дъбовите дървета - рече тигърът, сочейки с предната си лапа.

- Добре се грижете за тези мои приятели - каза Лъвът, - а аз веднага ще отида да се боря с чудовището.

Той се сбогува с другарите си и измарширува гордо да се бие с врага.

Огромният паяк спеше, когато Лъвът го намери, и изглеждаше така грозен, че съперникът му присви нос от отвращение. Краката му бяха толкова дълги, колкото беше казал тигърът, а тялото му беше покрито с груби черни косми. Имаше гигантска уста с ред остри зъби, дълъг цял фут; но главата му беше свързана с дундестото му тяло от врат, толкова тънък, колкото кръста на оса. Това даде на Лъва идея за най-добрия начин, по който може да нападне съществото и тъй като знаеше, че е по-лесно да се бориш с него заспало, отколкото будно, той подскочи и се приземи точно на гърба на чудовището. Тогава с един удар на тежката си лапа, изцяло въоръжен с остри нокти, той откачи главата на паяка от тялото му. Като скочи долу, той я наблюдаваше, докато дългите крака не спряха да се гърчат и така разбра, че паякът е умрял.

Лъвът се върна на полянката, където зверовете на гората го чакаха и каза гордо:

- Не е нужно да се боите вече от врага си.

Тогава зверовете се поклониха на Лъва като на техен Крал и той обеща да се върне и да властва над тях, щом Дороти благополучно замине за Канзас.